

той, вчера срѣгнахъ на улицата г. Гешова. Попитахъ го, що значи неговото придружаване отъ единъ македонски делегатъ по мисията му при силитѣ и дали депутацията тръгваше по една панбългарска експедиция. Отговори, че това не било тѣхното намѣрение. Македонецътъ ще настои прѣдъ кабинетитѣ за изпълнение реформитѣ, прѣдвидени въ чл. 23 отъ договора. Казахъ му, че тия реформи мисля сега се приготвяватъ. Той прибави, че и екзархътъ и той били противъ тази по-разширена депутация. Той желалъ, тя да бжде една чисто източно-румелийска, за да покаже, че жителитѣ на провинцията приематъ договора, само искатъ отъ Европа измѣнения, които да го правятъ приспособимъ. Рѣшило се обаче другояче. Князь Цертелевъ ми каза завчера, че неговиятъ съвѣтъ къмъ българитѣ билъ въ сжция смисълъ и съжаляваше, че не го послушали“. Една недѣля по-диръ тая случка съръ Хенри Уолфъ се посѣщава отъ г. д-ръ Чомакова и пакъ става дума за гарнизонитѣ. „Мисля, пише Уолфъ на Солзбери, че той е добръ познатъ на съръ Хенри Еллиотъ (бившиятъ английски посланикъ въ Цариградъ) и че се счита приятелъ на английската политика... Той ми каза, че българитѣ биха били наклонни да се помирятъ съ берлинския договоръ и да приематъ прѣдложенията на комисията, които одобряватъ, но съ три условия: унищожаването на балканскитѣ гарнизони, назначаването на единъ европеецъ губернаторъ и, ако може, една смѣсена окупация... Азъ възразихъ, че отсъствието на балканскитѣ гарнизони може да докара прогласяване на съединението съ сѣверна България. Той отговори, че прогласяването може да стане съ и безъ гарнизонитѣ. Но той не сподѣля моитѣ страхове. Източно-румелийскитѣ българи, веднажъ запазени отъ миналитѣ злоупотрѣбления, били готови да приематъ рѣшенията на Европа. И въ много отношения тѣ прѣдпочитали това, що били чули да се готви за тѣхъ въ комисията, отъ онова що се планирало за България. Въ княжеството щѣло да има много разходи, отъ които областъта щѣла да бжде избавена, цивилни листи за княза, една постоянна армия и може би една разточителна политика на прѣдприятия. Той се помоли да ви съобщя тия негови съображения“.

Дванадесетъ деня по-късно на 15/27 мартъ (стр. 793), ново свиждане съ екзарха и новъ разговоръ за моята ми-